

ALEX
DAHL

SMRTIACA
POSADNUTOSŤ

Od autorky bestselleru *Čítavec pri dverách*

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Hana Brunovská
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Alex Dahl: Cabin Fever,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Head of Zeus Ltd, London 2021,
preložila Lenka Cinková.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti
sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi
či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Odborná spolupráca na preklade Mgr. Zuzana Neupauer, PhD.

Copyright © Alex Dahl 2021

All rights reserved

Translation © Lenka Cinková 2022

Poetry Translation © Jana Kantorová-Báliková 2022

Cover Design © Barbara Baloghová 2022

Cover Photo © Shutterstock

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2022

ISBN 978-80-220-2388-7

*Na pamiatku Fevziye,
mojej obľúbenej Levice*

Iba zranený liečiteľ dokáže skutočne liečiť.

IRVIN D. YALOM

PROLÓG

SI V LESE. SI SAMA. Takúto samotu si doteraz nepoznala, no už ju poznáš, bude ťa sprevádzať ako neodbytný tieň po celý zvyšok života. Veľa sa stratí v nedosiahnuteľných zákutiach tvojej mysle; nie je možné uchovať si v pamäti všetky okamihy života, no niečo si predsa len zapamätáš: odpornú trpkú chuť krvi a tisícky odtieňov zelenej všade navôkol – chuť a farbu smrti. Ohlušujúci tlkot tvojho srdca, ktorý ti pulzuje v žilách. Ostré hrany listov, čo ti režu ruky a tvár, keď sa cez ne pri behu predieraš. Tvoj strach – obrovský, neovládateľný strach, hlboký a temný ako nórske lesné jazero. Bude sa ťa zmocňovať už navždy, vyvolávaný silnejšími i slabšími podnetmi, ktoré nijako nesúvisia s touto chvíľou, a ty sa s ním naučíš žiť – budeš musieť. Budú chvíle, keď na teba bude revať, inokedy ti bude šepkať. V každom svojom nádychu pocítiš jeho sotva badateľnú pachuť. Každý les, ktorým budeš kráčať, splynie s týmto. Každý ostrý zvuk ťa okamžite preniesie sem. Každá súčasť tvojej osobnosti sa pretvorí, nadobudne nové usporiadanie – ako mesto, ktoré niekto zničil a znova postavil.

Tvoja myseľ bude vymýšľať únikové cesty, aby ťa zachránila. Tvoja bystrá myseľ pozná len jeden spôsob,

ako odvieť tvoje zlomené srdce od týchto chvíľ, a tým je útek.

Bežíš rýchlejšie než kedykoľvek predtým, ešte aj dnes si uvedomuješ, že takto budeš utekať po celý zvyšok života. Budeš utekať, lebo netušíš, že slobodná budeš iba vtedy, keď zastaneš.

PRVÁ ČASŤ

SUPERNOVA

I

Kristina, október

CHODÍ KU MNE KAŽDÝ PIATOK O DRUHEJ, je to moja predposledná klientka pred víkendom. Vďaka tomu som možno uvoľnenejšia a v dobrej nálade, no na Leah Iversonovú sa vždy teším. Je hlbavá, zaujímavá, má prirodzenú schopnosť vyvolať vo mne hlbokú empatiu a do terapie investuje veľa energie. Inými slovami, nie je s ňou veľa práce. To však neznamená, že sme nemali aj náročné sedenia, niektoré boli naozaj veľmi namáhavé. Leah ku mne prvýkrát prišla pred takmer tromi rokmi, po tom, ako vyšla jej prvá kniha s názvom *Nikto*. Príbeh voľne založený na jej manželstve, inšpirovaný Karlom Ovem Knausgårdom a napísaný v štýle autofikcie, ktorý je v Škandinávii populárny. Knihu preložili do vyše dvadsiatich jazykov a z Leah sa nečakane stala literárna celebrita.

Najprv to prijímala dobre, neplánovaná kariérna zmena ju potešila – z novinárky sa stala spisovateľkou. Cestovala po svete, na rôznych podujatiach rozprávala o tom, ako sa vymanila spod psychického a fyzického týrania, a o svojej podnetnej ceste k uzdraveniu. Časom jej však životné zmeny a postavenie slávnej spisovateľky prinášali čoraz väčšie ťažkosti. Jej kniha naďalej kraľovala rebríčkom a na jej motívy sa začal pripravovať televízny seriál. Na Leah sa zamerali

rôzne bulvárne plátky a špekulovali, ktoré časti knihy sú pravdivé a ktoré vymyslené. Leah na predaji dobre zarobila a kúpila si pekný byt v luxusnej štvrti a horskú chatu v kraji Telemark. Napriek úspechu však bola v tom čase len nervóznym, precitliveným tieňom samej seba a strhávala sa zakaždým, keď som jej pozrela do očí alebo keď som jej položila otázku, na ktorú nevedela odpovedať. Vety začínala slovami: „Prepáčte, ale...“, „Viem, že je to hlúpe...“, „Je to smiešne, ale...“ Neverila si, no postupne začala dôverovať mne a nakoniec aj sebe.

Počas toho, ako sa rozvíjal náš terapeutický vzťah, na povrch vyplávalo veľké množstvo skrytých problémov – hemžili sa medzi nami ako červy vyliezajúce zo zeme. Leah sa rezala, robila to už od prvých rokov dospievania. Raz si predo mnou vyhrnula rukáv a odhalila niekoľko radov rovnomerných zárezov, niektoré čerstvé, ružovkasté, iné staré a vyblednuté. Mala mimoriadne komplikovaný vzťah k jedlu, striedali sa u nej obdobia záchvatového prejedania a hladovania, ktoré niekedy trvalo aj týždne a pokračovala v ňom, až kým nestratila vedomie. Trpela vyčerpávajúcimi záchvatmi paniky a nutkavými myšlienkami, niekedy aj na samovraždu. Zakaždým ma rýchlo ubezpečila, že v skutočnosti sa nechce zabiť, a ja som poznamenala, že sú to len myšlienky. Na začiatku Leah strávil mnohé sedenia s pohľadom upretým do prázdna, ja som ju nechala a nijako som ju nenabádala, aby sa rozhovorila. Občas zdvihla pohľad, uprela na mňa vyplašené orieškovohnedé oči a začala nimi blúdiť po miestnosti, akoby zrazu vôbec netušila, kde sa nachádza.

Po čase som sledovala, ako Leah postupne silnie. Aj

na terapii robila obrovské pokroky. Vždy je úžasné, keď klient príde v správnom čase k správne terapeutovi, a som presvedčená, že to bol aj náš prípad. Podmienené reakcie, traumy, bolesť a klamstvá, ktoré človek skrýval hlboko vo svojom vnútri, sa postupne odlupujú a odhaľujú zraniteľnú, ale veľmi silnú osobnosť. Je mimoriadne pôsobivé tento proces pozorovať a byť jeho súčasťou. Hoci písanie pokračovania románu *Nikto* stálo Leah za posledný rok veľa námahy, už sa nevrátila do zmäteného a deštruktívneho stavu, v akom bola, keď prvýkrát prišla na terapiu. Je to veľmi vďačná klientka, často mi hovorí, že jej život sa zlepšuje len vďaka mne, no ja v takých chvíľach zvyčajne poznamenám, že jej iba držím zrkadlo – človek, ktorý sa doň pozerá, je ona.

Dám zovrieť vodu na čaj a upravím čajové vrecúška uložené do tvaru vejára na tanieriku na nízkom stole. Uistím sa, že sú tam dve vrecúška z každej príchute, uložené podľa farby. Je zaujímavé, že niektorí klienti si zakaždým vyberú iný čaj a niektorí si dávajú vždy ten istý. Leah si niekedy čaj nedá, občas príde s kávou z kaviarne Kaffebrenneriet oproti cez cestu. Inokedy si vyberie zelený čaj s citrónom.

Je päť minút po druhej, a Leah nikde. Je to zvláštne – vždy je mimoriadne presná, vlastne si ani nespomínam, že by niekedy nesedela v čakárni, keď som o druhej otvorila dvere. Opäť tam nazriem, hoci keby sa otvorili dvere, počula by som to, ale čakáreň je prázdna. Vonku husto prší, na okná sa lepia mokré oranžové listy. Nevieť prečo, no v októbri sa vždy cítim uzavretá a clivá. Možno to súvisí s krásou rozkladu – je pre mňa opojné pozorovať, ako všetko okolo nás zomiera.

Tento rok je horší ako ostatné, veľa sa zmenilo, veľa sme stratili.

Netúžim po inom, iba sa cez víkend zavrieť doma s Eirikom, ležať na gauči oproti nemu, čítať si a popíjať plný, tmavý malbec, sem-tam mu pozrieť do očí a usmiať sa. Tento víkend ma však žiadna domáca pohoda nečaká. Stačí, že naň pomyslím, a už som unavená. Dnes večer budem sprevádzať manžela na slávnostnej večeri v sídle predsedu vlády. Pri tej predstave ma od nervozity rozbolí žalúdok, no to by sa stalo asi každému. Zajtra zas ideme na návštevu k mojej sestre a jej rodine do Drøbaku, kde strávime zvyšok víkendu. Je to milé, ale rozhodne si tam neoddychnem.

Desať minút po druhej, a Leah stále nikde. Vytiahnem telefón, chcem jej zavolať – určite sa prihodilo niečo nečakané –, no práve v tej chvíli sa v čakárni otvoria dvere. Zhlboka sa nadýchnem a vyčistím si myseľ, aby som mohla Leah venovať plnú, ničím nerušenú pozornosť celých štyridsať minút, zostávajúcich do konca nášho sedenia.

Ale nie je to Leah – teda aspoň nie Leah, ktorú vídam pravidelne každý piatok takmer posledné tri roky. Je to ktosi úplne iný, iba duch ženy, ktorú poznám. Je premočená a celá sa trasie. Právě oko má modrofialovočervené a také napuchnuté, že ho ani nedokáže otvoriť.

„Preboha, Leah,“ vytisnem zo seba, no keď sa nám pohľady stretnú, zmĺknem.

„Môžeme začať?“ zašepká.

„Dobre,“ prikývнем a vovediem ju do miestnosti. Srdce mi divo búši a dlane mám vlhké od potu, akoby som bola klientka a nie terapeutka. Zapálím dve ma-

lé sviečky na podobločnici ako vždy, vo váze na stole sú čerstvé kvety, jesenné jantárové ruže. Na každú z nich sa krátko zadívam, aby som sa upokojila. Leah si sadne do kresla oproti mne a nepokojne sa pohráva s rukávmi na bunde, akoby sa nedokázala ovládať, akoby o jej konaní rozhodoval akýsi motor v jej vnútri, ktorý sa nedá vypnúť. Zabára prsty do dierky na rukáve a ustavične ju zväčšuje. Ako dierka rastie, ukazuje sa pod ňou suter pokrytý krvavými flakmi.

„Čo sa stalo, Leah?“ poviem potichu, hoci zvyčajne nechávam klientov, aby začali sedenie vtedy, keď sa na to sami cítia.

„Ja...“ Slová sa jej zaseknú v hrdle.

„Nieкто vám ublížil. Máte silu porozprávať mi, čo sa stalo?“ Na ruky jej kvapkajú slzy. Ďalej usilovne ničí rukáv bundy. „Leah?“

Neodpovedá.

„Boli ste na polícii?“

„Nie.“

Prikývnem a nechám jej odpoveď chvíľu visieť v ťaživom vzduchu medzi nami. „Aj tak by mi veľmi nepomohli,“ pokračuje šeptom.

„Možno by ste si s nimi mali aj tak pohovoriť,“ trvám na svojom, no Leah len krátko pokrúti hlavou. „Urobil vám to Anton?“ Je len prirodzené, že ako prvý mi napadne jej násilnícky a pomstychtivý exmanžel.

Leah na mňa bezvýrazne pozrie.

„Musím vám niečo povedať.“ Pozrie si na ruky, stále zaneprázdnené ničením rukáva.

Mlčím, plne sa na ňu sústredím, čakám, čo mi povie, a som pripravená pomôcť jej spracovať silné emócie, ktoré nepochybné prežíva. Dlhو neprehovorí. Zavrie

nezranené ľavé oko a ja na ňu uprene hľadím, lebo viem, že ma nevidí. Napĺňa ma hlboký súcit s Leah. Dúfam, že v týchto chvíľach cíti, že som tu len pre ňu, že stojím pri nej v jej bolesti a utrpení.

„Pamätáte si, ako som vám hovorila o svojej chate v horách? Teda vlastne v lese. Hory sú neďaleko.“

„Áno.“

„Chcem tam ísť. Chcem tam ísť a trochu sa pozbierať. To je jediné miesto, kde sa cítim naozaj pokojná. Nikde inde som sa tak nikdy necítila. Pamätáte sa, ako sme hovorili, že stále potrebujem niečo nové? Že stále pred niečím unikám? To nutkanie cítim odjakživa. Ako dieťa som vždy chcela byť niekým iným. A teraz tiež. Chcem byť niekde inde, preč. Byť rýchlejšia, lepšia, byť niečo viac. Odísť preč. Celý život chcem byť inde, než som. Okrem času, ktorý trávim na chate. Akoby som tá chata bola ja, ja ako miesto, rozumiete mi?“ Prikývnem. „Tá chata nie je len moja, som to ja.“

„Určite je to veľmi príjemné miesto.“

„Áno.“ Ďalej to nerozvíja. Pozriem na hodinky, do konca ostáva dvadsať minút.

„Vraveli ste, že mi musíte niečo povedať.“

Leah prikývne. Vyhne sa môjmu pohľadu, zdravé oko jej blúdi po miestnosti, až napokon zastane na kvetoch. Potom ho zavrie, spod hustých tmavých mihalníc jej tečú slzy, stekajú na bradu a kvapkajú na zovreté červené ruky. Čakám.

„Viete...“ prehovorí drsným, škrípavým hlasom, akoby len pred chvíľou kričala z plných pľúc. Jej prítomnosť ma vyvádza z miery, takáto nikdy nebývala, dokonca ani na začiatku. Vstane.

„Mrzí ma to,“ povie s groteskne zvrátenou tvárou.

„Máme ešte pár minút,“ upozorním ju, no ona už kráča k dverám.

„Viete...“ začne znova. „Je neskoro,“ zašepká.

„Neskoro na čo? Leah, hovorte so mnou. Povedzte mi, čo vás trápi.“

„Nie. Je príliš neskoro.“

„Prečo?“

„Mohli by ste... Prišli by ste za mnou na chatu?“

Vzdychnem si. Tento rozhovor nevedieme prvýkrát.

„Leah, dobre viete, že sa stretávame len tu, v terapeuticknej miestnosti.“

„Prosím.“

„Nemôžem ísť za vami na chatu. To predsa viete.“

Leah prudko otvorí dvere a otočí sa ku mne. „Chcem, aby ste...“ Oči jej znova zaplavia slzy, stíši hlas do šepotu. „Musíte sa dozvedieť pravdu.“

„Prosím vás, Leah, ostaňte tu ešte chvíľku. Dnes popoludní mám čas. No tak. Porozprávajte sa so mnou.“

Energicky pokrúti hlavou a pravou rukou si šmátra vo vrecku bundy. Podá mi pokrčenú obálku, je v nej niečo tvrdé.

„Prosím, prídte.“

„Leah...“

„Mrzí ma to... Tak veľmi ma to mrzí...“

„Čo vás mrzí? Počkajte.“

Ale Leah už beží dolu po schodoch, jej kroky sa ozývajú na schodisku. Rýchlo podídem k oknu a vidím, ako sa vyrúti na ulicu, prejde cez cestu do parku pri kráľovskom paláci a jej obrysy zastreje hustý dážď.

2

Kristina

PO PRÍCHODE DOMOV idem rovno do kuchyne a nalejem si pohár kalifornského červeného vína. Hoci sú len štyri hodiny popoludní, náš byt zahaľuje jesenná tma. Kráčam cez priestranné miestnosti, vojdem do svojho šatníka a položím si víno na poličku. V zrkadle vidím svoj odraz z viacerých uhlov, Kristina v mnohých malých kúskoch. Som bledá, vyzerám unavená. Odpijem si veľký dúšok vína a prstami pohladím dlhý rad úhľadne zavesených malých čiernych šiat, zoradených podľa materiálu. Hodváb, šifón, satén, bavlna, džersej, merinová vlna, kašmír. Dnes potrebujem niečo výnimočné. Čaká ma formálna večera, každoročné jesenné slávnostné stretnutie Konzervatívnej strany, ktoré sa koná v súkromnom sídle predsedu vlády. Môj manžel je podpredseda strany, takže sa na nás dnes budú upierať mnohé pohľady. Podídem k šatám farby drahokamov – možno tmavé modrozelené alebo tmavé smaragdové, tieto dve farby zvyčajne vyvažujú moje tmavé vlasy. Vyberiem si krásne hodvábne šaty farby oceána značky Bottega Veneta a vyzlečiem si pracovné oblečenie. Na chvíľu sa na seba zahľadím vo vysokom zrkadle a znova si dám dúšok pinot noir. Chudá, trochu vyčerpaná tridsiatnička, ktorá stojí v spodnej bielizni v šatníku a pije víno – to som ja.

Som nepokojná, akoby sa mi niekde hlboko v mysli odohrávalo čosi, na čo nemám vplyv. Je to podobný pocit, ako keď sa človek pokúša rozpomenúť na zabudnutý sen. V myšlienkach sa vrátim k popoludňajšiemu sedeniu s Leah Iversonovou. Na jej prudkom emocionálnom prežívaní bolo čosi desivé – za celý ten čas, čo ku mne chodí, som ju ešte nevidela v takom stave. Viem, že sa k tomu budem musieť vrátiť, zapísať si zopár poznámok a zvážiť, či treba nejako zasiahnuť, ale teraz sa musím sústrediť na dnešný večer.

Oblečiem si šaty a v okamihu sa zmením z unavenej neznámej ženy na oslňujúcu osobnosť. Jednoznačne tieto. Cez odhalené plecia si prehodím kašmírovú šatku od Louisa Vuittona a vyberiem si malú fialovú listovú kabelku s prackou vykladanou tyrkysovými kameňmi, ktoré vyzdvihujú farbu šiat. Zo steny zvesím svoje spoľahlivé vysoké louboutinky telovej farby a zhrozím sa pri pomyslení, že v nich budem celý večer – moje nohy sú momentálne zvyknuté skôr na uggsy a tenisky. Obujem si lodičky a idem sa do kúpeľne namaľovať.

„Lepšie budú čierne,“ ozve sa odo dverí. Od ľaku nadskočím a zamažem si pravý kútik oka maskarou. Vo dverách stojí môj manžel a zmätene sa na mňa usmieva. Na saku sa mu lesknú dažďové kvapky, voda z vlasov mu kvapká na kachličky.

„Tieto sa ti nepáčia?“ opýtam sa a otočím sa k nemu. Prezrie si ma od hlavy po päty.

„Si nádherná. Naozaj úchvatná. Ale na túto príležitosť rozhodne čierne. Je to veľmi formálna večera.“

„Tak dobre,“ odvetím, znova sa otočím k zrkadlu a odstránim si z tváre šmuhu od maskary. Som trochu skla-

maná. Chcela som naňho svojím výberom zapôsobiť, no Eirik je ešte väčší perfekcionista ako ja a ide o jeho pracovný večierok, takže mu rada vyhoviem a vyberiem si iné šaty.

Odpijem si vína, Eirik vojde do sprchy. Cez stúpajúcu paru pozorujem obrysy jeho mohutného tela, je ako mrakodrap zahalený hmlou. Uvažujem, že sa k nemu pridám, zozadu ho objímam okolo mokrej hrude a pritisnem sa k nemu. Napokon tú myšlienku zavrhnem – iste sa plne sústreďuje na to, čo ho večer čaká, a pravdepodobne potrebuje čas pre seba, aby sa psychicky pripravil a ešte raz si zopakoval svoj prejav.

Keď Eirik vyjde zo sprchy, už mám na sebe jednoduché slávnostné šaty z hodvábu a taftu, ktoré som si kúpila pred niekoľkými rokmi v Paríži a mala som ich oblečené len raz. Vlasy som si vyčesala do vysokého uzla a zopár uvoľnených prameňov naboku som upevnila decentnými sponkami s umelými drahokamami. Eirik si ma obzrie a usmeje sa.

„No teda,“ pochváli ma. Svižne sa poutiera a uterák odhodí do kúta. Stojím pri umývadle, Eirik ku mne pristúpi a zozadu ma objíme. Oči sa nám v zrkadle stretnú. Zovrie ma v náručí, privinie sa mi ku krku, na zadku cítim jeho erekciu. Jednou rukou mi vyberie z uzla sponku, vlasy sa uvoľnia a spadnú mi na plecيا, druhou mi vytiahne šaty na boky a vnikne do mňa. Vráža do mňa drsne, ale pomaly, pohľadmi sa do seba naďalej vpíjame v zrkadle.

Hoci by nám to peši netrvalo ani päť minút, príde po nás čierne auto Konzervatívnej strany a odvezie nás do sídla predsedu vlády. Predtým než vystúpime na

chodník, kde na prichádzajúcich politikov a rozličné celebrity čaká niekoľko reportérov a fotografov, Eirik mi venuje povzbudivý úsmev. Zahľadím sa mu do sebaistých, pokojných očí a zmocní sa ma nervozita. Toto nie je môj svet, ale bude, ak Eirik vyhrá voľby. Možno tu dokonca budem bývať, pomyslím si a pozriem na impozantné, dramaticky osvetlené sídlo. Stále husto prší, k autu pribehne muž s dáždnikom a otvorí mi dvere tak, aby na mňa nepadla ani kvapka. S Eirikom zastaneme pod strieškou a zapózujeme pre fotografov. Je to také neuveriteľné, až ma zaplaví vzrušenie – dnes ráno som vstala, celý deň som sa venovala klientom, no teraz som tu a fotia ma do novín a bulvárnych časopisov, lebo som vydatá za jedného z najpopulárnejších nórskeho politikov.

Večera je znamenitá, filet mignon a homár, a keď odnesú posledný chod, začnú sa prejavy. Myšlienky sa mi rozutekajú, pozorujem okolie a prítomných hostí, smejem sa, keď začujem smiech, a tliekam, keď tliekajú všetci ostatní. Všimnem si svetlovlasú ženu pri stole neďaleko okien. Od prekvapenia sa strhnem – z profilu sa veľmi podobá na Elisabeth. Predkloním sa, chcem si ju lepšie obzrieť. Naťahuje krk, aby videla ženu, ktorá práve reční, takže nemám dobrý výhľad na jej tvár. Usmieva sa, kútiky očí má zvrátené, ruky spojené, akoby pripravené na ďalší potlesk. Vlasy sa jej krásne trblietajú – vo vysokom účese má zapletené drobné sklenené koráliky, ktoré odrážajú svetlo obrovského lustra. Predstavujem si, že vstane, so žiarivým úsmevom a s otvoreným náručím podíde ku mne, a na kratučký okamih je to ona, naozaj je to Elisabeth a tie príšerné chvíle neboli skutočné, bol to iba sen. Len ďalší zlý sen.

Ohromene na ňu zízam. Akoby vycítila, že ju niekto pozoruje, otočí sa smerom ku mne. Oči sa nám na okamih stretnú. Uvedomím si, že je to nórska korunná princezná Mette-Marit a v skutočnosti sa vôbec nepodobá na Elisabeth. Odkiaľ som si a sklopím pohľad na svoj stôl. Dlane mám vlhké, srdce mi prudko bije. Budem už navždy vídať Elisabethinho ducha v tvárach cudzích žien? Opäť pomyslím na Leah Iversonovú a príde mi na um, že jej správanie na dnešnom sedení mi tiež pripomínalo Elisabeth. Nesúvislé vety, modriny, očividné zúfalstvo... Uvažujem, kde asi teraz Leah je, dúfam, že je v bezpečí a dáva si na seba pozor.

Žena, ktorá rozprávala, ministerka školstva, ukončila svoj prejav a vrátila sa na miesto. V krátkej prestávke pred ďalším prejavom sa k stolom rýchlo priblížia čašníci a dolievajú víno. Eirik mi zľahka stisne koleno.

„Som na rade,“ žmurkne na mňa a postaví sa. Miestnosťou sa rozľahne nadšený potlesk. Eirik prejde dopredu a zastane. Čaká, kým potlesk utíchne, usmieva sa a prikyvuje. Hoci má o chvíľu predniesť prejav v miestnosti plnej predstaviteľov nórskej vyššej spoločnosti vrátane korunného princa a princeznej, nevyzerá ani trochu nervózny. Keď rozpráva, uchvátene ho pozorujem. Pôsobí ako človek, ktorý je stopercentne vo svojom živle – sebavedomý, dobre informovaný, vtipný. Vidí sa mi zvláštne, že je to ten istý muž, ktorý pri mne spí každú noc a prežíva so mnou tie najintímnejšie chvíle. Spomeniem si na dnešný sex – pripomínal skôr vzrušujúci sex medzi dvoma cudzími ľuďmi než naše zvyčajné nedobrodružné milovanie, starostlivo naplánované na základe mojej ovulácie